

RUINS OF THE REPUBLIC
S01E11 – Ágyasok
<http://jedirend.com>

1.

Moe már majdnem húsz perce azzal volt elfoglalva, hogy az összes fellelhető horzsolását és sérülését befoltozza magán, ám akadt néhány, amik ellátása elhelyezkedésükből eredően fizikailag lehetetlennek bizonyult – legalábbis az ő részéről.

Egy ideig makacsul próbálkozott, aztán feladta. Dühös elkeseredéssel vágódott ki legújabb hajószerzeményük egyik hálókabinjából, hogy a hosszú ám szűk közlekedőn át eljusson a többiekhez – hátha valaki megszánja.

- Hé, fiúk! - lebegtette meg kezében az apócska elsősegélydobozt, mikor beért a társalgóba.
- Segítene valaki? Akadt egy kis problémám... - először nem is konstataálta társai döbbsent arckifejezését, csak azután ugrott be neki, hogy egy szál nadrágban és melltartóban robbant be közéljük. Hála úri neveltetésének, rezzentéstelen arccal állt ott továbbra is, mint aki direkt így tervezte.

Schaan ugyanilyen úri neveltetésének hála rögtön felpattant és odament a nőhöz. Moe a kezébe nyomta az elsősegélydobozt, Schaan azonban egyszerűen csak lerakta a priccstre. A tenyerét a lány számára elérhetetlen sebre nyomta és lehunyta a szemét.

Camin vetett egy kétkedő pillantást előbb Ace-re és Nymre, aztán Moe-ra, aki szintén elég meglepettnek tűnt, ellentétben a klónokkal, akiket nem érdekelt különösebben a jelenet, az ételadagjukat piszkálták inkább - nem voltak megelégedve az előre gyártott mükajával.

- Schaan, csak annyit szeretnék kérni, hogy a hajó maradjon egyben - nyögte ki végül Camin és csatlakozott a szótlanul elégedetlenkedők csapatához.

Moe olyannyira meglepődött, hogy hirtelen csak egy viccesnek szánt megjegyzés csúszott ki a száján.

- Remélem, nem azért hunyad le a szemed, hogy közben más jelenetbe képzeld magad, mint amilyenben vagy! - közben percről-percre érezte, ahogy ellazul, és melegség járja át a testét. Napok óta először érezte úgy, hogy akár végre ki is tudná aludni magát.

Pár perc múlva Schaannak eljutott az agyáig, amit Moe mondott, és vörös arca még sötétebb árnyalatba borult. Zavartan levette Moe-ról a kezét és elindult vissza a férfirészleg felé.

- Én Jedi vagyok... - motyogta az orra alatt, majd leült Camin mellé.

Camin gyanakodva méregette és csak bólogatott.

- Könnyű azt mondani... - könyökölt az asztalra a pilóta. - Hány éve zúzták porrá a Jedi Rendet? Öt? Azóta senki se tartotta rajtad a szemét.

- Én... Én akkor is a kódex szerint élem az életem - mondta valamivel magabiztosabban az ifjú Jedi.

- Hát persze... - gúnyolódott Camin.

- Miért, mit ír az a kódex pontosan? - tette fel a kérdést Nym reménykedve, hátha Schaan még jobban zavarba jön.

- Tényleg! Mit is? - kíváncsiskodott Moe.

- Jedi Kódex. A Jedik ügye. - felelte Schaan.

- Hagyjátok már szerencsétlent, majd idővel ő is rájön, hogy,,,

A hajó megrázkódott és az egész csapaton megdöbbenés lett úrrá. Ace be sem fejezve a mondanivalóját a pilótafülkébe sietett Caminnal, másodpercekkel később pedig a többiek is csatlakoztak hozzájuk.

- Kiléptünk a hipertérből - vázolta fel a helyzetet Camin, miközben értetlenkedve meredt a kijelzőkre.

- Elromlott a hiperhajtómű? - kérdezte Schaan.
- Semmi baja a hajtóműnek - mondta Ace.
- Talán interdictor? - gondolkozott hangosan Nym.

A csapat többi tagja rögtön Nymre szegezte a tekintetét. Pár pillanatra mindenki lélegzetvisszafojtva meredt a klónra. Már nagyon beleélték magukat abba, hogy sikerült egy időre lerázniuk a birodalmiakat és nyugtuk lesz végre. Az álmaik egy szempillantás alatt szertefoszlottak, ahogy a látómezejükbe beúszott a jellegzetes alakú csillagromboló, ami kirántotta őket a hipertérből.

Rögtön tűz alá is vette a kis hajót.

Hála Camin gyors reflexeinek, sikerült kitérnie az első lövések elől és máris a csillagromboló hátulja felé manőverezett a sokkal kisebb és gyorsabb hajóval. A rendszer napja felé vette az irányt.

- Nem lenne egy rossz gondolat, ha valaki becsusszana a fegyverzet irányítópultjához - szólalt meg Camin. - és visszalőne.

Mivel senki sem törte magát különösen, hogy Camin javaslatának eleget tegyen, végül Moe lett az a valaki, aki visszalőtt.

- De hol vagyunk? - kérdezte kissé ingerülten Nym, miközben meg kellett kapaszkodni az egyik pilótaülésben, mert az egyik találat nyomán erősen megrázkódott a hajójuk. Moe csak halkán szitkozódott.

- Úgy nézem, hogy a Quелиi szektorban - felelte Ace, majd mélyet sóhajtott. - Nem ez volt az úti cél, ugye?

- Nem éppen - vágta rá Camin, miközben ide-oda cikázott, hogy kitérjen a birodalmiak lövései elől.

- A rendszer negyedik bolygója alkalmasnak tűnik, hogy leszálljunk. - mondta Ace. - Van négy holdja...

A birodalmiak egyik lövése nagyon jól betalált - a vezérlőpulton lévő képernyők többsége elsötétült.

- Nincs pajzsunk - jegyezte meg Schaan, mintha nem lett volna mindenki számára egyértelmű.

Camin Ace-re pillantott.

- Leszálljunk?

- Le tudunk?

- A leszállással még soha nem volt gondom, az égben maradás szokott inkább bajos lenni - vont vállat Camin.

- Szóvirágok helyett inkább húzzatok bele! - kiabált rájuk Moe.

Camin a rendszer negyedik bolygója felé vette az irányt, abban reménykedett, hogy megúszhatják a leszállást és el tudnak rejtőzni valahogy a holdak között. Az Interdictor oda már valóban nem követte őket, de utánuk küldött néhány vadászgépet. Nem maradt más választásuk, elindultak hát a bolygó felé.

Néhány perce már beléptek a légkörbe, a vadászgépek nem akartak lemaradozni annak ellenére, hogy Moe kettőt is kilőtt. Tehát nem félős pilóták vezették azokat a gépeket. Camin kiszemelt egy erdő közeli helyet a leszálláshoz, amikor újabb remegés rázta meg a hajót, ami rögtön kissé oldalra dőlt.

- A egyik hajtóműnek annyi - mondta Camin. - Azért valahogy leszállunk. Fent még nem maradt senki.

A csapat többi tagját ez valahogy nem nyugtatta meg. Egyedül Schaan tűnt nyugodtnak. Mintha valami teljesen más dologra figyelt volna.

A hajó alja már a fák csúcsát súrolta, Camin olyan erősen szorította a kormányt, hogy teljesen elfehéredtek az ujjai.

Csak az ágak recsegését lehetett hallani.

A hajó annyira rázkódott, hogy Moe beesett az ülése alá, és jó erősen be is verte a fejét.

- Na, már csak ez hiányzott! - bosszankodott könnybe lábadt szemmel.

- Ne nyavalyogj annyit! - szólt rá Nym, amire a nő reakciója csak pár morcos, ám homályos pillantás volt. A rázkódás és recsegés aztán hirtelen abbamaradt. Már-már gyanús volt a csend.

- Meghaltunk? - jött a halk kérdés Moe-tól.

A nő Camin széles és vakítóan fehér vigyorával találta szembe magát.

- És a mennyben vagy - mondta a pilóta.

- Sikeresen landoltunk - mászott ki az üléséből Ace. - A vadászgépek pedig eltűntek.

- Imádom a szerény férfiakat, de tényleg - tápáskodott fel Moe, és közben nem tétozást párszor a mellette ácsorgó Camin lábára lépni.

- Biztos megvárják, amíg éhen halunk - vont vállat közönyösen Nym.

- Vagy amíg valami fel nem fal minket - tette hozzá Ace és kisétált a pilótafülkéből.

Schaan már lent ácsorgott a rámpa alján és a távolságot kémlelte. Ace odalépett mellé, a vállára tette a kezét.

- Lehet, hogy a birodalmiak leléptek - mondta Schaan, közben a többiek is lebóklásztak a rámpán. -, de attól tartok, nagyobb veszélyben vagyunk, mint amikor még ők üldöztek. - Ace nem felelt, csak bólogatott.

- Hol is vagyunk pontosan? - hallatszott valahonnan belülről Moe hangja. Bement valami felsőt keresni, mert mégsem lébecolhat egy szál melltartóban.

- A Dathomiron - mondta Ace.

- Éjnővérek? - kérdezte suttogva Schaan. Ace csak bólintott.

- Mi? Ezek valami fenevadak? - értetlenkedett Camin és már a sugárvetője után nyúlt.

- Nem egészen - vont vállat Ace.

- Azt mondtad, Dathomiron? - kérdezte suttogva a rámpám megjelenő Moe, aki halálsápadt volt, és remegett a keze. *Éjnővérek*. Ettől a szótól jobban rettegett, mint a házasságtól - és ez nagy szó. - Nekünk annyi, meg fogunk halni! Legalábbis ti biztosan!

Camin kibiztosította a sugárvetőjét.

- Talán Schaant érdekesnek találják majd - vélekedett Ace. - Aztán...

Nem fejezte be a mondatot, valami halk neszre lett figyelmes.

- Már az örületbe kergetsz ezzel, szoli fiú! Ha elkezdesz valamit, akkor mondd is végig! - nyekeregte Camin.

Mielőtt azonban Ace bármilyen magyarázatot is adhatott volna, különféle fedezékekből nagyjából húsz, rongyokba öltözött, komolyan felfegyverzett nő kerítette be a kis csapatot. Nym mellett egy fénytörő csapott bele a földbe, a klón ijedtében arrébb lépett párat. Camin érezte, hogy valami hegyes tárgyat nyomnak a hátába, úgyhogy jobbnak látta, ha jó messzire eldobja a fegyverét.

Moe annyira ledermedt az ijedtségtől, hogy már csak arra eszmélt fel, amint fegyvere kirepül a kezéből, és valahol a fák között ért földet.

- Mit keresel itt, és miért hoztad az ágyasaidat? - dörrent rá a nőre egy vészjósló hang, melynek tulajdonosa sem volt éppen bizalomgerjesztő személyiség. Szinte hallani lehetett, ahogy vérfagyasztó csend telepedett a környékre.

- Á-gyas? - hebegett Moe, aztán valami belső készletésre összeszedte magát. - Összetűzésbe kerültünk egy férfi kalózbandával nem messze innen. - kezdett bele a mondókájába, közben nagyon koncentrált, hogy ne kezdjen remegni a lába. - Elkezdtek löni a hajómat, csak ide tudtam leszállni. Igazán nem akartam alkalmatlankodni. Az ágyasaim pedig, nos... hát... nézzetek rájuk, ártalmatlanok. - bökött társai felé egy lesajnáló kézmozdulattal.

- Ennyi fegyverrel mindennek tünnek, csak ártalmatlannak nem. - jött a nyers reakció.

- Hát... bejiedtek. Azt sem tudják, hogy kell löni... - vágta rá gyorsan Moe.

- Az egyiknek olyan hatalma van, mint nekünk - mondta az egyik nő, miközben körbejárta Schaant, majd egy ügyes mozdulattal eltulajdonította a fiú fénykardját. - Te Jedi vagy. Vagy valami hasonló.

- Igen - jött a tömör válasz Schaantól, de olyan reakció érkezett, amire nem is számította. A mellette álló boszorkány olyan erővel ütötte képen, hogy a fiú csak több lépésnyi tántorgás után tudta visszaszerezni egyensúlyát. A többiek úgy döntöttek ennek láttán, hogy jobbnak járnak, ha csendben maradnak.

- Még jó modorra se tanítottad őket - villantotta Moe-ra tekintetét az első boszorkány.

- Hogy taníthatta volna? - szólt közbe egy másik. - Ő gyenge. Nincs hatalma a hímek felett. De az is lehet, hogy nem is érnek annyit, hogy valaki foglalkozzon velük.

- Eladhatnánk őket egy másik klánnak. - vetette fel egy harmadik. - Kivéve ezt - biccentett a fejével Schaant felé.

- Nem veszem jó néven, hogy a tanításomat becsmérlitek! - csattant fel Moe. Úgy volt vele, hogy így is, úgy is ki fognak purcanni. - Ti is érzitek rajta, hogy milyen ereje van, érthető hát,

hogy kissé máshogy bánok vele, mint a többiekkel. Egyáltalán nem volt tiszteletlen az előbb, úgyhogy fogjátok vissza magatokat. Úgy neveltem őket, ahogy nekem jó. Tehát **nekem!**

- Minket nem érdekel, hogy neked mi a jó. - mondta a banyák szószólója. - Mostantól mi rendelkezünk ezekkel a hímekekkel.

- Ezt a kettőt - lépett Ace és Nym mögé az ijtartó boszorka. - talán megtarthatnánk magunknak.

- Erről majd Dyan anya fog dönteni.

Míg az ismeretlen boszorkányok szinte csak suhantak az erdő fái között, addig a kis társaság tagjai csak nagy erőfeszítések árán tudtak előrejutni a sok bokor, és egyéb indás növény között. A környezet pont olyan volt, mint szíves vendéglátóik: semmi jót nem tartogatott. Nagyjából negyed órán át meneteltek, mire végre megérkeztek egy nem éppen modern faluszerű valamibe.

- Mégis...- kezdett bele Moe. - Mégis mire számítsak?

- Semmi jóra - felelte jelenlegi vezetőjük, mintha csak olvasott volna Moe gondolataiban. - Valószínűleg el fogunk adni egy másik klánnak. Nem vennénk semmi hasznodat.

Tovább haladtak, és ahogy már javában a kunyhók között jártak, a kis csapat tagjai ráeszméltek, hogy itt még koránt sincs vége a menetelésnek. A boszorkák egy hatalmas barlangbejárat felé tartottak, valószínűleg itt tanyázott a vezetőjük.

Ahogy próbáltak néhány momentumot elkapni a közösség életéből, a kunyhók között néha fel-felbukkant egy-egy férfi. Nem úgy néztek ki, mint a rabszolgák, nem látszott rajtuk, hogy erőszakkal tartják itt őket, hogy elvégezzék a piszkos munkákat, amit jobb helyeken a cselédekre bíznak. Úgy tűnt, hogy ők meg vannak elégedve a sorsukkal.

Mindez még több rosszat feltételezett, mint legelőször gondolták. Schaan érezte rajtuk a sötét oldal hatalmat. A boszorkák az Erő sötét oldalának segítségével érték el, hogy ezek a férfiak feltétlen engedelmeskedtek nekik, bármiről is legyen szó.

A csapat néhány méterrel a barlang bejáratától megállt. Szótlanul várakoztak pár másodpercig, amikor is megpillantottak egy közeledő árnyat. Hamarosan ott állt előttük a boszorkány klán vezetője teljes rémisztő valóságában.

2.

Dotrie Sharian, ahogyan egy fejtámadáshoz illett, került mindenféle feltűnést. Úgy szállt le a Dathomiron, hogy még a boszorkák se vették észre. Legalábbis ő így vélte. Ha észrevették volna, már rég ott settenkedtek volna körülötte. De erre nem utalt semmi sem.

A szökevények hajója árván hevert ott, ahol – Camin szavaival élve – landolt. A boszorkák még csak át se kutatták. Persze miért tették volna? Tudták jól, hogy mennyi betolakodó érkezett a bolygójukra. Ugyanis a kis kompánia megadta a módját a feltűnő belépőnek.

Dotrie már nem volt olyan hanyag, mint a banyák. Tüzetesen átkutatta az egész hajót és a környékét is. Nem talált egy sugárvetőt sem. De még a fénykardnak is nyoma veszett. Megtalálta azt a helyet, ahol a boszorkányok körbevették a szökevényeket és az onnan elvezető nyomaikra is

rábukkant, bár nem volt könnyű dolga. A boszorkányok igen körültekintően próbáltak eltüntetni minden nyomot, de azért egy tapasztalt sephi fejdászt még ők se tudtak átverni.

Dotrie percek alatt rábukkant a kis falura, ahol csak úgy hemzsegtek a boszorkák és a szolgálók. A szökevényeket egyelőre azonban nem látta sehol. A házak szolgáltak neki rejtékhelyül, ahogy egyre haladt a falu központja felé.

Mivel errefelé még semmi nyomát nem találta a díszes társaságnak, beletelt némi időbe, míg kilogikázta, merre kéne tovább keresgélnie. Ennek azonban megvolt az előnye: megfigyelhette, hogy mi merre van, meg úgy általában a boszorkányokat, szolgálókat.

- Kellemesebb helyet is választhattak volna... - dörmögte szinte csak magának. Ahogy haladt egyre beljebb a faluban, mindinkább úrrá lett rajta egyfajta nyomasztó érzés.

Sikerült elkapnia pár szófoszlányt az egyik kunyhó előtt beszélgető kisebb tömörülésből, amelyben valami barlangot emlegetett. Legalább tudja, merre kell keresnie a többieket - és ez egyszerűbb volt, mint gondolta. A banyák közül senki sem számolt azzal, hogy még egy váratlan vendég betoppan, hiszen Moe-ék már így is túlszámnyalták az éves idegenforgalmi statisztikát.

Nagyon úgy tűnt, hogy a barlangnak csak egy bejárata van, legalábbis a közelben. A sephi nő először csak figyelte a széles lyukat, ami a hegy gyomrába vezetett, várta, mekkora mozgolódás van körülötte. Csendesnek tűnt minden, mintha mindenki eltűnt volna. Ahogy egyre közelebb merészkedett, látta, hogy a bejárat egy nem túl széles, de járható alagútban folytatódik, melynek falán tenyérszerű, fehéren fénylő kristályok szolgáltak fényforrásként. A falak kissé nyirkosak és hidegek voltak, és egyre hűvösebb lett, ahogy haladt befelé. Igyekezett minél halkabb lenni, és sűrűn megállt hallgatózni, nehogy valakivel összetalálkozzon, mert annak csúnya vége lett volna. Ahogy haladt, egyre sűrűbben helyezkedtek el a fénylő kristályok, majd pár pillanat múlva kántálás-szerű hang csapta meg a fülét.

- Mi a...?! - közben egy elágazáshoz ért. Háromfelé vezetett tovább az út. A középső, s egyben a legszeleesebb immáron lefelé, a másik kettő ugyanolyan szinten ment tovább. Megérzése alapján a jobboldali utat választotta, semmi kedve nem volt a dolgok közepébe csöppenni. Ha igaz, amit a banyákról híresztelnek, akkor ők most elvégzik helyette a piszkos munkát, és neki csak néznie kell.

A járat jobb oldalán egyszer csak nem volt több fénylő kristály, de baloldaltól egyenlő távolságokra halvány fény szűrődött be - mintha kis erkélyek lettek volna kialakítva. Óvatosan bekukkantott az egyikbe, de akár ordítozhatott is volna, mert a kántálás olyan szinten felerősödött, hogy már visszhangzott a falon. Ezekben a kis páholyszerű beugrásokban 2-3 rongyos banya állt, és valamiféle transzban lehettek, mert ütemesen kántáltak, miközben annak ritmusának megfelelően rázkódtak. Sharian szerény magányvéleménye szerint inkább rángatózásnak látszott az egész, de úgy tűnt, inkább valami szertartás közepébe csöppenhetett. Ennek nagyobb volt az esélye, mint valamilyen csoportos drogbulinak - bár a kettő természetesen nem zárja ki egymást, és az éjnévőreknél már semmin sem lepődik meg az ember, már ha van ideje meglepődni, mielőtt meghal.

Végre talált egy üres páholyt. Óvatosan kilopakodott, hogy lenézhesen, hová vezetett a lejtős, középső járat. Nem kellett sokáig várnia, hogy megtudja. Mikor szeméi megszokták a

homályos fényviszonyokat, látta, amint keresett ügyfelei egy hatalmas kőbe vésett arénában állnak, melynek közepén egy hatalmas, fekete kőből faragott áldozóoltár magasodott ki, melyet különböző motívumok díszítettek.

Az oltáron ott hevert a Jedi - eszméletlenül. Tőle kicsit hátrébb a többi férfi ácsorgott, megkötözve. A tekintetük elég zavartnak tűnt, valószínűleg kaptak pár kortyot valamelyik boszorka varázsitalból. Tőlük teljesen elkülönülve, gúzsba kötve, az aréna szélén lévő egyik beugróban Moe hevert. Ő magánál volt, rá valószínűleg nem akarták pazarolni az értékes kotyvalékaikat.

Sharian elmosolyodott magában. Nym, azaz Vin'rael, a beépített ügynök kábultan hevert a porban. Igazán jól végezte a beépülést. Camin, a beképzelt kis ficsúr, aki mindig szerencsésen jött ki a legdurvább balhékból is, most itt feküdt a banyák lábánál teljesen kiszolgáltatottnak.

És kire hárult a feladat, hogy elintézzék őket? Hát persze, hogy rá, Sharianra. Tisztában volt vele, hogy a boszorkányok nem fogják őket megölni, csak kicsit betörik őket, szóval rá várt a megtisztelő feladat, amivel eredetileg is megbízták. Mennyivel könnyebb lett volna, ha a banyák egyszerűen megölik őket, amiért háborgatni merték a bolygót. De hát az élet már csak ilyen igazságtalan volt.

Dotrie, kihasználva, hogy a banyák éppen transzban rángatóztak, elővett egy fegyvert, ami nem sugarat lőtt ki, hanem nyilat. Moe-ra célzott vele, leadott három lövést, mire a nő meglepetten konstataálta, hogy kiszabadult.

Moe körbekémlelt, de egyelőre nem jött rá, hogy honnan érkeztek a lövések, csak annyit látott, hogy valaki a két klón és Camin körül szorgoskodik. Ilyen messziről is ismerősnek tűnt. Óvatosan elindult feléjük, és egyszer csak a segítőkész alak rávillantotta türelmetlen tekintetét. Dotrie Sharian volt az, a fejedő.

- Jobb lesz, ha sietünk, nem lesz könnyű négy félig bedrogozott idiótát kicipelni innen - suttogetta Sharian.

Moe már éppen szólásra nyitotta a száját, amikor egy nyílvesző nem messze Dotrie fejétől, belefúródott a barlang falába.

A boszorkák magukhoz tértek és elég morcosnak tunktek. Mindegyik kezében fegyver villant. Dotrie odadobott Moe-nak egy sugárvetőt és miközben nekiláttak kiszabadítani a többieket, igyekeztek visszaverni a boszorkák támadását.

Schaan eddig úgy érezte mintha a semmiben lebegne, mintha egy szál gatyában kilótték volna a csillagok közé, s ő békésen sodródik a végtelen Galaxisban. Aztán egy távoli hang a nevének szólította, vagy csak képzelte? Nem, nem képzelte. Egy kéz erősen visszarántotta a csillagok közül, majd jól képen vágta. Az ifjú kezdett lassan magához térni, de még mindig homályosan látott.

- Schaan, térj magadhoz! - majd durr, még egy pofon.
 - Mmmoe? - nyekegte a Jedi.
 - Gyerünk, állj fel! Tudsz járni? - próbálta talpra rángatni a fiút Moe.
 - Igen, igen... jajj, de ro... - Schaan a mondatot már nem tudta befejezni, mert kis híján telibe hányta az előtte álló, aggódó Moe-t, aki éppen csak el tudott ugrani a nem kívánt zuhany

elől. Közben mintha valami elsuhant volna a füle mellett, mire kapásból visszatért tagjaiba az élet. Moe gyorsan irányba állította a fiút, hogy merre fusson, mivel több fegyver hirtelen nem volt náluk, egyedül Camin hadonászott még valami sugárvetővel. Azért hadonászott, mert még nem volt teljesen magánál a lötyt hatása miatt, de már kihisztizte magának a fegyvert.

Ace azon volt, hogy az utolsónak maradt Nymet kiszabadítsa, közben Moe és Sharian már javában a boszorkákkal harcoltak. A fejdáz az annyira hatékonynak bizonyult, hogy még Schaan fénykardját is vissza tudta szerezni az egyik banyától. Odadobta a fiúnak a fegyvert, aki ugyan még tántorgott egy kicsit, de amint a kezébe fogta fénykardját, az Erőre összpontosított és máris elmúlt minden baja.

Camin az aréna közepén lévő oltár mögött talált fedezéket magának, onnan lövöldözött, ami nem volt könnyű feladat, mert a boszorkák folyton ugráltak, ide-oda futottak az ellenségeik elöl, szóval már annak is örült, ha valamelyiket csak majdnem súrolta egy lézernyaláb.

A páholyokból már szinte minden boszorkány lent harcolt, senki nem is foglalkozott a felső szintekkel, de amikor egy fényostor majdnem lecsapta az oltár mögött bujkáló Camin fejét, a férfi hátravetette magát és ekkor megpillantott egy banyát odafent, amint éppen célba vett valakit az íjával.

Camin követte a tekintetével a nyíl vonalát. Nem volt ideje gondolkodni, látta, hogy Ace még mindig nem szabadította ki Nymet, ezért azt se vehette észre, hogy valaki célba vette őt. Camin ugrott, és az ugrás közben több lövést is leadott a páholyban ácsorgó boszorkány felé. Mielőtt azonban földet ért volna, és megnézhetné volna lövései eredményét, éles fájdalom nyilallt a testébe. Sötétség borult rá és hangos puffanással ért földet a poros talajon.

ÍRTA

Edina

Eszter